

Глава I

Сара

Одного похмурого зимового дня, коли Лондон огорнув настільки густий туман, що ліхтарі запалили зранку, вулицями міста тихо котився кеб, у якому їхала маленька дівчинка разом зі своїм батьком.

Вона сиділа підібгавши ноги та притулившись до тата і якось не по-дитячому задумливо дивилася на перехожих. Цей вираз зовсім не пасував до її маленького обличчя. Дивно було б побачити такий навіть у одинадцятирічної дівчинки, а Сарі Кру виповнилося всього лише сім.

Річ у тому, що Сара не була схожою на інших дітей. Вона повсякчас щось вигадувала та мріяла про незвичайне, а ще цікавилася

дорослими та їхнім життям. Їй здавалося, що сама вона прожила вже багато-багато років.

Сара щойно приїхала до Лондона з Бомбея разом зі своїм батьком, капітаном Кру. Тепер вона пригадувала деталі цієї подорожі. Вона пам'ятала великий корабель, ласкарів*, які сновигали туди-сюди, дітей, які гралися на залитій сонцем палубі, і дружин молодих офіцерів — вони намагалися розговорити її, а потім сміялися з її слів.

Та найдивнішим Сарі видавалося те, що спочатку вона жила в спекотній Індії, потім опинилася посеред океану, а наразі вже їхала в якомусь незвичному екіпажі химерними вулицями, на яких удень було так само темно, як і вночі. Усе це настільки вражало дівчинку, що вона присунулася до батька ще ближче.

— Тату! — промовила вона тихо і таємниче, майже пошепки. — Тату!

— Що, моє серденько? — запитав капітан Кру. — Про що ти розмірковуєш?

— Це «те місце», тату? — прошепотіла Сара, ще міцніше притискаючись до батька. — Так, тату?

---

* Ласкар — так у XVI–XIX ст. називали матросів та ополченців індійського походження, які служили на кораблях Британської імперії. (Прим. ред.)

— Так, моя крихітко! Ми нарешті дісталися до нього.

І, попри те, що Сарі виповнилося лише сім років, вона розуміла: батькові важко говорити про це. Їй здавалося, що тато давно, ще багато років тому, почав готувати її до думки про «те місце», як вона його називала. Мати Сари померла після її народження, і тому дівчинка ніколи не тужила за матір'ю. Крім молодого, вродливого, багатого, люблячого батька у Сарі, либонь, не було нікого на всьому світі. Ці двоє завжди гралися разом і щиро любили одне одного. Дівчинка знала про заможність її батька, тільки тому що слуги пліткували про це між собою. Сара не сповна усвідомлювала значущість багатства. Вона змалечку знала одне життя: мешкала в чудовому будинку з чималою кількістю слуг, мала айю (няню-індуску, яка її обожнювала) і безліч усіляких іграшок. Дівчинка чула, що так, зазвичай, і живуть заможні люди. Оце і все, що дівчинка знала про багатство.

Сара почувалася цілковито щасливою, і лише думка про «те місце», куди її коли-небудь відвезуть, дещо турбувала дівчинку. Клімат Індії шкідливий для дітей, тому за першої нагоди батьки вивозять їх звідти,

найчастіше — до Англії, у школу. Сара бачила, як від'їжджали інші хлопчики та дівчатка, і чула, як згодом їхні батьки розповідали про отримані від дітей листи. Вона знала, що їй теж колись доведеться поїхати, і з жахом усвідомлювала те, що доведеться розлучитися з батьком.

— А чи не міг би ти залишитися в «тому місці» зі мною, тату? — запитувала вона, коли їй виповнилося п'ять років. — Ти теж пішов би до школи, а я допомагала б тобі вчити уроки.

— Ти недовго пробудеш там, моя крихітко, — відповідав батько. — Я привезу тебе до гарного будинку, де багато маленьких дівчаток. Ти гратимешся з ними, а я надсилатиму тобі безліч цікавих книжок. І ти виростеш так швидко, що ми незчуємось, як ти вже повернешся доглядати свого старенького татуса.

Сара плакала ці думки в серці. Вести господарство батька, їздити з ним верхи, сидіти на почесному місці за столом під час його званих обідів, розмовляти з ним і читати його книги — кращого годі й уявити. І якщо заради того, щоб домогтися свого щастя, потрібно поїхати в «те місце», до Англії, то доведеться зважитися на це. Щодо сонмища маленьких дівчаток — їй було байдуже, але якщо у неї буде досхочу книг, вона як-небудь проживе.

Сара любила книги понад усе на світі й навіть часто вигадувала різні історії та розповідала їх сама собі. Часом вона ділилася ними з батьком, якому ті теж були до вподоби.

— Ну що ж, тату, — м'яко промовила Сара, — позаяк ми вже тут, то, здається, мусимо змиритися із цим.

Капітан засміявся і поцілував Сару. Сам він змиритися з цим аж ніяк не міг. Чоловік знав, як самотньо почуватиметься після повернення додому, в Індію. І тому ніжно пригорнув доньку до себе, тоді як кеб повернув на площу і зупинився біля великого будинку.

Це була понура цегляна будівля, така сама, як і всі сусідні. На вхідних дверях блищала мідна табличка з вирізьбленими чорними літерами:

МІС МІНЧІН. ЗРАЗКОВА ШКОЛА ДЛЯ ПАНЯНОК

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)